

EL 9 NOU

Els delegats del Banc dels Aliments del Vallès Oriental han presentat la 10a edició del Gran Recapte, que busca recollir unes 250 tones el dies 30 de novembre i 1 de desembre. Els productes de primera necessitat es distribuïran entre més de 10.500 vallesans al llarg del 2019. Els delegats del Banc d'Aliments han volgut posar l'accent en un fenomen preocupant. Si fa dos anys hi va haver una davallada significativa de gent vulnerable atesa –d'un 11.500 persones a unes 10.500–, aquest any la xifra es manté estable

Capgirar la pobresa per generar benestar

i només baixa el minso 0,1%, cosa que certificaria de manera ben manifesta que la recuperació econòmica no arriba pas a tothom.

La fundació El Xiprer de Granollers prepara al voltant de mil lots setmanals d'aliments i atén entre 50 i 80 famílies cada dia. Segons els gestors de la fundació, hi ha famílies que tenen

algun dels seus membres en actiu i estan donats d'alta a la Seguretat Social. Per què si tenen feina, doncs, els cal acudir al Banc d'Aliments? "Perquè necessiten un suplement a la seva economia", explica Natàlia Sanchís, responsable del Gran Recapte a Granollers i el centre de la comarca. Sanchís també apunta que, amb sous de 600

o 700 euros, l'ajut alimentari serveix a aquestes famílies per poder afrontar els rebuts del llum, l'aigua, el gas, el telèfon, l'escola...

El catedràtic d'Economia Financera Oriol Amat ha estat el convidat de la tradicional conferència de tardor de Pimec a Granollers. En una entrevista a EL 9 NOU, Amat defensa que el salari mínim

ha de ser d'entre 1.000 i 1.200 euros. I encara va una mica més enllà, gairebé responent al *mantra* de la congelació salarial de la gran patronal: "Hem de poder tenir una economia que generi una riquesa que tingui aquests salaris. I, si no, no ho estem fent bé perquè no generem benestar." Vist el que diu l'economista i tenint al cap els 10.500 vallesans que els cal anar al Banc dels Aliments, és clar que és l'hora d'un gran pacte sobre salaris entre els agents socials (sindicats i patronals) i les administracions si es vol lluitar –de debò– contra la cronificació de la pobresa.

Ja només faltava que toquessin la llengua a l'escola!

Jordi Sedó

Escriptor i sociolingüista
www.escriptors.cat/autors/jordisedo

L'autoritat educativa, a través del document presentat dimarts passat, que proposa flexibilitzar les hores de català i castellà segons el context lingüístic de cada escola i a criteri dels seus docents, posa en perill la immersió lingüística i intenta traspasar la responsabilitat al centres per tal que sigui allà on famílies i mestres es donin les bufetades i l'administració en surti indemne.

Doncs no, senyors. No va així. Paguem unes autoritats educatives perquè, amb la legitimitat que els confereix haver estat escollides democràticament, s'esforcin una mica a pensar quines poden ser les millors solucions per a cada problema, prenguin les decisions corresponents i, naturalment, n'assumeixin les conseqüències si s'equivoquen.

D'altra banda, ¿és realment prioritari intervenir en les mancances que poden tenir en llengua castellana els nens d'entorn predominantment catalanoparlant, un fenomen que afecta mínimament una mínima part de la població escolar, mentre que, a l'altra banda, hi ha veritables bosses d'alumnes d'entorn castellanoparlant amb gravíssimes deficiències en la seva competència en llengua catalana –no diguem ja en freqüència d'ús– i no s'hi fa res?

I, en qualsevol cas: és que no es pot deixar, al lliure arbitri de cada escola, la decisió de potenciar una llengua o l'altra, perquè hi ha condicionants que poden interferir de manera determinant en els criteris que es facin servir.

Parlo, sobretot, de la més que probable existència d'un biaix ideològic en matèria lingüística dels mestres que ocasionalment formin part del claustre de professors en el moment de prendre la decisió; o el dels pares i mares del consell escolar i de les AFA, que poden pressionar de manera molt efectiva perquè s'hi facin servir criteris no estrictament tècnics i sí, potser, completament allunyats de l'objectiu que, teòricament, inspira la mesura, que és augmentar la competència de les dues llengües.

Què creieu que pot passar en una escola on hi hagi una població escolar semblant a la que hi ha als centres on alguns professors han tingut problemes perquè han estat acusats d'adoctrinament? Creieu de veres que, per molt que l'entorn sigui

MARCO VERGÈ

castellanoparlant, els mestres no rebran pressions per a augmentar l'ús del castellà? O, si voleu, mirem-nos-ho per l'altra banda: què creieu que passarà en una ZER allunyada de qualsevol centre urbà on la majoria percebi el castellà com la imposició d'una realitat que no forma part del seu dia a dia? El potenciaran?

Condicionants, doncs, que poden generar paradoxes com que dues hipotètiques escoles situades a cent metres de distància l'una de l'altra i amb un alumnat de característiques sociolingüístiques semblants, prenguin decisions potser completament divergents sobre la política lingüística que ha de dur a terme cadascuna perquè hagin estat condicionades per diferents posicionaments ideològics o prejudicis lingüístics de famílies i/o mestres.

Ja he dit manta vegades [vegeu, per exemple –disculpeu la cita pròpia–, els capítols 4 i 12 del meu llibre *Fer de mestre* (editorial Malhivern, 2014)]

que l'autonomia de centre mal entesa, que és com s'entén a Catalunya, és un camp que pugui que no fa més que generar confusió i caos; i que el Departament d'Ensenyament hauria d'iniciar un procés de tipificació de centres a base de considerar aspectes diversos dels alumnes com ara, naturalment, la composició lingüística, però també la procedència social i geogràfica, la diversitat o homogeneïtat culturals, el nivell socioeconòmic i tot de paràmetres amb indicadors objectius que haurien de servir per a obtenir quatre, cinc o sis tipus d'escola –tants com convingui– que ens permetrien adequar no tan sols el tractament de les llengües, sinó també programacions, continguts i metodologies de manera més quirúrgica que no pas si deixem l'assumpte en mans dels professionals que estan ocasionalment destinats al centre. Màxim quan els trasllats de personal que es produeixen anualment propicien que, del professorat d'una escola d'avui, posem per cas, n'hi quedi potser només la meitat al cap de cinc o sis anys.

Aquest sistema de tipificació de centres segons les característiques de la població escolar facilitaria l'especialització de docents en una determinada tipologia i, alhora, faria possible incidir de manera efectiva en les mancances de cada col·lectiu i posar l'accent en els aspectes que més atenció requerissin en cada cas. Però això no pot passar per l'opinió de les famílies i professionals que ocasionalment estiguin a càrrec d'un centre perquè, així, no es pot garantir que les coses es facin d'acord amb uns criteris tècnics pertinents i homogenis.

I és que, a més, no pot ser que les autoritats educatives deleguin una cosa tan important com l'adequació d'objectius, continguts i metodologies en els mestres, perquè, sortosament, aquest no és, ni de bon tros, un cos de professionals amb unitat de criteri, sinó ben divers i amb una extraordinària creativitat que, ben canalitzada, esdevé una riquesa inqüestionable, però que, sense guiatge, es converteix en un caos que fa impossible obtenir un sistema educatiu travat i capaç de garantir la igualtat d'oportunitats a tots els infants un cop acaben l'escolaritat obligatòria.

Fer-ho seria deixar un dels aspectes més delicats de l'educació exposat al canvi constant i a la desaparició de criteris. No oblidem que el model lingüístic escolar català ha estat internacionalment reconegut com a extraordinàriament eficaç. I ara aquest document el posa en perill. Per molt que diguin que no.